

Iris Boter

Gelukkig gestoord

Zomer & Keuning

1

Academisch ziekenhuis, zesde verdieping, kwart over acht 's morgens, bij de koffieautomaat. Terwijl de koffie bruisend in mijn bekertje stroomt snel ik de koppen van de krant die ik vanmorgen van de deurmat meegegrist heb.

Heerlijk. Dit is het beste uur van de dag. Een volledig stille afdeling. Zo vroeg op de dag is hier nog niemand.

Als de koffie klaar is, klik ik er twee zoetjes in en een wolkje melk en bijna huppelend loop ik ermee mijn werkkamer in. Met mijn voet duw ik de deur dicht.

Eerst even rustig de dossiers doornemen voor de dag begint. Geen telefoon, geen colle-ga's, geen cliënten. Ik ga op m'n bureaustoel zitten en zet de computer aan.

Ik werp een blik in mijn agenda. Lekker druk vandaag. Zes afspraken en om vier uur een werkoverleg.

Ik bekijk de afspraken. Annet heeft de dossiers op een stapel op mijn bureau gelegd. Vier ervan ken ik al, en twee zijn nieuw. Ik neem een slok koffie en sla de map open. O fijn, een nieuw geval waar mijn collega Bruintjes geen weg mee weet. Dat zijn de leukste. Want als Bruintjes het niet meer weet, bevinden we ons aan de randen van de diagnostiek, aan de top van de kennis. En daar is waar het leuk wordt.

Ik blader door het dossier. Eerst cliënt Peetoom, met een

serie symptomen die in deze combinatie nog niet eerder zijn gezien. Bekende medicatie heeft geen of een averechts effect.

Fantastisch. Het is als een enorme, ingewikkelde en belangrijke puzzel die ik op moet lossen. Er komt een stroom energie vrij, ik wil me hierin vastbijten en het tot op de bodem uitzoeken. In sneltreinvaart lees ik de bevindingen van Bruintjes in zijn praktisch onleesbare handschrift. Meteen komen er allerlei vraagtekens en mogelijkheden in me op. Ik noteer steekwoorden en vragen op mijn notitieblok. Mijn blik glijdt over de woorden, ik blader in het dossier en laat ondertussen mijn hersens de vrije loop.

Ik zoek het vooral in de onlogische associaties, want de logische hebben kennelijk geen resultaat gehad. Langzaam maar zeker begint er iets vaags steeds meer vorm te krijgen.

Dan pak ik het handboek voor Psychiatrie erbij, de DSM-IV-TR.

Snel blader ik naar de pagina waar ik naartoe wil. Precies, wat ik al dacht. Ik schuif het toetsenbord naar me toe en typ de aandoening in op het psychiatrieforum. Snel vind ik twee recente, gelijkende gevallen. Ik lees ze diagonaal tot ik op het gezochte woord stuit. Zie je nou wel. Ik print de berichten en met mijn markerstift highlight ik de zinnen waar het me om gaat. Ik neem me voor om het hier vanmiddag met Bruintjes over te hebben. Er is nog niets zeker, maar het zou kunnen dat cliënt Peetoom hieraan lijdt.

Op mijn notitieblok is het inmiddels een wirwar van woorden, pijlen, doorhalingen en vraagtekens. Intens tevreden sluit ik het dossier. Wat ben ik toch goed.

Het vierde dossier is een eenvoudig te behandelen angststoornis.

Ik kijk op mijn horloge. Nog tien minuten voor de eerste cliënt verschijnt. Ik loop de gang op, om nog een kopje koffie te halen. Het is jammer dat ik nog altijd geen eigen praktijkruimte heb. Dat is nog voorbehouden aan de gevestigde orde, Pieter Bruintjes en Anton van Coolwijk. Zolang die er

nog zitten moet ik het doen met de flexruimte, die ook gebruikt wordt als wachtkamer, vergaderruimte en als het tegenzit als kantine.

Annet zit inmiddels achter de balie. Hoi, zwaait ze. Vandaag zijn haar nagels paars.

‘Hoi!’ Ik tank mijn koffie en kom bij haar achter de balie zitten.

‘Heb je nog gekeken naar Idols gisteren? Ik wist zo zeker dat Danny zou winnen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb niet gekeken.’ Annet gaat staan en legt haar hand op haar borst. Ze schudt haar krullen naar achteren en galmt ‘*you make me craaaaaazy!*’ door de lege gang. Het klinkt goed!

Ik schiet in de lach. Wat een gekke griet is Annet toch. Zonde dat ze haar leven verslijt achter de balie. Ze is slimmer dan dat. Ze buigt voor me en gaat dan weer achter haar bureau zitten.

‘Moet je zelf niet meedoen?’ vraag ik.

‘Ach nee, te oud, te dik, te verlegen.’ Ze lacht. ‘Laat mij maar lekker hier m’n dingetje doen.’ Ze opent Excel en begint adresgegevens over te typen van een stapel prints.

Wat moet dat heerlijk zijn, denk ik. Om niet méér te willen dan je op dit moment doet. Dat geeft vast een hoop rust. Het zou niets voor mij zijn. Ik wil al verder als de eindstreep van mijn vorige doel nog niet eens in zicht is.

*

Precies om negen uur loop ik langs de wachtkamer. Er zit een man een *Autoweek* te lezen.

‘Meneer Van der Vaart? Komt u maar.’

De man met een net iets te kleine bruine spencer en een groen overhemd staat op van zijn stoel en legt zorgvuldig zijn tijdschrift terug op de stapel.

‘Dank u.’ Schichtig kijkt hij achter zich. ‘Snel,’ sist hij.

Ik houd de deur van mijn werkkamer open. 'Gaat u zitten.' Hij blijft nog even staan. Plotseling trekt meneer Van der Vaart het gordijn opzij.

'D'r zat er één!' Het zweet staat op zijn voorhoofd.

Ik vouw mijn handen op tafel en observeer meneer Van der Vaart een tijdje. Hij komt bijzonder nerveus over, en tegelijkertijd ziet hij er intelligent en energiek uit.

Hij zwijgt en kijkt terug. Gespannen gaat hij op het puntje van zijn stoel zitten.

'Zo, meneer Van der Vaart,' begin ik.

'Ik heb de intake al gehad.' Met een grote geruite zakdoek veegt hij het zweet van zijn voorhoofd.

'Dat weet ik,' zeg ik.

'Ik zou vandaag een afspraak hebben met de psychiater.'

'Dat heeft u ook. Ik ben psychiater.'

'U? Maar u bent nog zo jong! En mooi ook trouwens.' Hij grinnikt wat. Ik blijf hem strak en recht aankijken. Mijn 'ik-heb-jou-helemaal-door-want-ik-ben-psychiater-blik' werkt meestal erg goed, zeker bij mannen.

'U bent toch niet net afgestudeerd? Ik heb liever een ouwe rot in het vak. Eentje met een schat aan ervaring. Mag ik uw diploma zien?'

Vergeet niet dat hij vanuit zijn *ziektebeeld* spreekt, denk ik bij mezelf. Niet als mens.

Zonder om te kijken wijs ik met mijn duim naar de muur, waar mijn drie diploma's hangen. Ik weet dat de woorden 'cum laude' te zien zijn vanaf de plek waar hij zit, want dat heb ik zelf uitgeprobeerd. Hij kijkt, maar ik zie dat het nog niet genoeg is.

'Heeft u een momentje?' vraag ik. Ik sta op en loop naar de gangkast. Daar trek ik mijn witte jas aan. Ik doe het met tegenzin, maar sommige mensen hebben dit nu eenmaal nodig. Het hoort bij mijn werk. Anders zitten we hier vanavond nog. Ik heb zelfs weleens gehad dat een man wegliep, omdat hij zijn zielenleed niet met een 'meisje' wilde delen.

Toen kende ik de truc van de witte jas nog niet.

Als ik weer binnenkom kijkt meneer Van der Vaart verschrikt op.

‘Ah, nu zie ik het. Mijn excuses,’ schuttert hij.

‘Fijn,’ zeg ik. Ik ga weer achter mijn bureau zitten en haal een lange vragenlijst tevoorschijn.

Hij beantwoordt de vragen braaf en mijn beeld van hem begint zich al aardig te vormen. Na afloop van het spreekuur is zijn zakdoek doorweekt van zijn transpiratie en is de ruimte gevuld met een penetrante geur.

Als hij opstaat en we handen schudden, excuseert hij zich nogmaals.

‘Aanvaard,’ zeg ik. Als hij de deur uit is gooi ik meteen de ramen open en was mijn handen langdurig in het wasbakje. Daarna schrijf ik snel een reeks van bevindingen op in zijn dossier.

Dan is de volgende cliënt aan de beurt. Het is een vrouw van veertig met dwanggedachten. Zij eist ogenblikkelijk dat de ramen dichtgaan omdat ze bang is dat ze eruit springt. Ik doe het.

‘Mevrouw Van Gelen, hoe gaat het met u?’

Ze gebruikt sinds kort een nieuwe combinatie van medicijnen en we bespreken hoe het gaat. Ze is tevreden, maar heeft wel last van rare dromen en slecht slapen. We besluiten om het nog even aan te zien, ze gebruikt de medicatie te kort om de hoeveelheid of samenstelling nu al te veranderen.

Daarna komt er een depressieve jongen. Ik stel een paar vragen, en hij antwoordt in éénwoordszinnen van zo weinig mogelijk lettergrepen. Ik vermoed dat hij meer heeft aan een therapie waarbij hij zijn handen kan gebruiken en stel voor om ter ondersteuning een creatieve therapie te gaan doen. Hij stemt in (door te knikken), maar omdat hij zelf initiatief zal moeten tonen heb ik niet veel vertrouwen dat hij het daadwerkelijk zal gaan doen. Ik noteer dat ik er de volgende keer naar moet vragen.

Vlak nadat hij weg is gaat mijn mobiel. Wout. Even overweeg ik om niet op te nemen, omdat de volgende cliënt zo aan de beurt is, maar ik doe het toch.

‘Dag schat, wat was je vroeg weg vanmorgen?’ Terwijl je zo heerlijk tegen me aan lag. Dat was wel even kil wakker worden, hoor.’ De net-wakker-stem irriteert me meteen. De zoveel tragere golflengte waar hij op zit.

‘Ik heb een baan, weet je?’ Zoiets waarbij je afspraken hebt en op tijd ergens moet zijn.’

Ik hoor wat gestommel. Een wc die doortrekt. Het koffiezetapparaat dat doorloopt.

‘Weet ik. Wat wil je eten vanavond? Zal ik eens een lekkere ovenschotel maken? Het is even wat werk, maar ik ga zo toch naar de markt.’

‘Ik vind alles prima,’ zeg ik. Het komt er kattiger uit dan de bedoeling is, maar ik zie dat het bijna elf uur is en ik moet me altijd even voorbereiden op de volgende cliënt. Bovendien kost het me veel energie om mijn irritatie binnen te houden.

‘Moest jij trouwens vandaag niet je hertentamen doen?’ vraag ik.

‘Ja, da’s waar,’ zegt hij luchtig. ‘Vergeten in te schrijven. Dat komt de volgende keer wel. Zeg, hebben we nog pijnboompitten?’

‘Dat weet ik toch niet. Kijk zelf even!’

‘Waar liggen die dan?’ Ik sluit mijn ogen en onderdruk de neiging om de telefoon in mijn koffie te laten vallen.

‘Als ze er nog zijn, moeten ze links onder in de bedla liggen.’

Een hoop gekreun en lawaai.

‘Nee, er is niets meer. Heb jij ze soms opgemaakt?’

‘Wout, ik moet nu ophangen.’

‘Oké. Kat?’

‘Mmm?’

‘Tot vanavond.’

Ik haal diep adem en op de uitademing mompel ik: ‘kook

van jou.’ Daarna druk ik de verbinding meteen weg en zet het toestel uit.

Ik ga rechtop zitten en sluit mijn ogen voor een moment. Even de goede concentratie oproepen, me weer aansluiten op mijn professionele hersenhelft, voor ik door de intercom mevrouw Van der Waal naar binnen roep.

*

Als ik om twee uur mijn kamer uit loop, heb ik nog geen hap gegeten.

Het liefst ga ik in de pauze een stuk lopen door de frisse wind, helaas was daar vandaag weer geen tijd voor. Met tegenzin stap ik mijn werkkamer uit terwijl ik een voorgesmeerde fruitcracker uit de verpakking wurm en die in een paar happen naar binnen werk.

Ik wil net de vergaderruimte binnenlopen als er een man met een duur pak en glimmend achterovergekamd haar op me afkomt. Hij draagt een walm van aftershave om zich heen. Ik herken ogenblikkelijk Gaultier.

‘Mevrouw, ik ben op zoek naar arts Nitkoppie. Hij is mijn contactpersoon. Weet u waar hij zit?’

‘U bedoelt waarschijnlijk Nitkowski?’

‘Ehm, inderdaad.’

‘Dat ben ik.’ Ik steek mijn hand uit.

Verbaasd kijkt hij me aan. ‘Ik bedoel de *arts* Nitkowski.’

‘Dat ben ik.’

In zijn ogen welt de achterdocht op. ‘Mijn naam is Ten Apel,’ zegt hij terwijl hij zijn stropdas rechtrekt. ‘Ik kom van het academisch ziekenhuis te Gent. Ik heb hier een afspraak met het voltallige team van artsen. Graag een koffie met suiker en melk.’

‘Lekker,’ zeg ik, terwijl ik hem recht aan blijf kijken. ‘Voor mij een koffie met alleen melk.’ Mijn hand, die al die tijd ongebruikt in de lucht heeft gehangen, trek ik weer terug.

Hij kijkt me aan.

‘Mevrouw, voor een receptioniste bent u behoorlijk brutaal. Ik mag hopen dat u nog niet in vaste dienst bent?’

‘Nog voor mijn cum laude afstuderen heb ik hier een dik vet contract gekregen,’ zeg ik. Als assistent-in-opleiding, maar dat hoeft hij niet te weten.

Annet knipoogt naar me en loopt met een dienblad vol kopjes naar ons toe. ‘Komt u voor de presentatie?’ vraagt ze. Hij knikt boos. ‘Volgt u mij.’

De heer Ten Apel beent met zijn jas over zijn arm achter haar aan. Annet is geweldig, denk ik. Omringd door Gaultier stappen we de vergaderruimte in.

Daar staat een beamer klaar en de luxaflex is dichtgetrokken. Mijn collega Anton zit al aan tafel. Het ziet er lief uit, zo’n man met strakgesneden pak en een wit boterhammetje met hagelslag. Hij staat meteen op en trekt een stoel voor me naar achter.

Ten Apel schudt handen met Anton, ploft zijn laptop op tafel en wurmt de laptop eruit, zet het ding aan en sluit de beamer erop aan. Dit alles zonder mij een blik waardig te gunnen. Intussen komt de heer Bruintjes ook binnen en nog een paar stagiaires.

‘Houd je het een beetje vol vandaag?’ vraagt Anton. ‘Werk je niet te hard?’

‘Dat je die vraag stelt zegt meer over jou dan over mij. Houd jij het wel een beetje vol?’ Anton kijkt me ondeugend aan. ‘Ik wel, hoor,’ lacht hij breeduit.

Ik ga zitten en leg mijn telefoon, mijn agenda en mijn notitieblok klaar.

‘Je had weleens mogen zeggen dat we een externe hadden vandaag,’ zeg ik zacht. De heer Ten Apel is bezig met zijn laptop.

‘Sorry, Katje.’ Er zit een hagelslagje op zijn wang. ‘Had ik niet gezegd dat de heer Ten Apel erbij aanwezig zou zijn?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘En dat ik mevróúw Nitkowski ben, had je in

elk geval niet tegen hem gezegd.'

Bruintjes staat op. 'Dames en heren, vandaag is uit Gent overgekomen de heer Ten Apel. Hij gaat ons voorlichten over nieuwe medicatie. Graag uw aandacht!'

De heer Ten Apel kucht. Hij heeft zijn jasje over de stoel gehangen en drinkt een slok water.

'Geachte heren,' zegt hij. Ik ga rechtop zitten en ik probeer hem te doorboren met mijn blikken. 'Ik bedoel natuurlijk aanwezig,' vervolgt hij. 'Het is mij een genoegen om u een korte introductie te geven over een nieuw medicijn.' Met zijn wijsvinger drukt hij op de entertoets van zijn laptop.

Een tergend saai verhaal volgt, geïllustreerd door zesentachtig dia's in een PowerPointpresentatie die exact de tekst weergeeft die hij opleest.

Als hij klaar is klapt hij zijn laptop dicht. 'Zijn er nog vragen?'

Bruintjes schrikt wakker. 'Eh nee, dank u wel voor deze nuttige informatie,' zegt hij.

'Als er nog vragen rijzen, dan weten we u te vinden,' zegt Anton. Ik zwijg. Deze woordenbrij heeft me zo lamgeslagen dat ik alleen maar voor me uit kan staren.

Als Ten Gapel de deur uit is trek ik de luxaflex omhoog en gooi meteen het raam wagenwijd open. 'Wat een lucht.' Ik rek me uit en trek mijn schoenen, die ik stiekem had uitgetrokken, onder tafel weer aan.

Annet komt nieuwe koffie brengen. Het hagelslagje zit nog altijd op Antons wang. Ik pluk het eraf. Hij kijkt me verrast aan.

'Goed,' zegt Anton. 'Het is ook tijd voor het werkoverleg. Laten we meteen even iedereen langsgaan vandaag.'

Ik sla de dossiers open.

'Cliënt Peetoom. Die was eerst van jou, Bruintjes.'

Bruintjes is er een van de oude garde. Zo ziet hij er ook uit. Hij doet me altijd wat aan Einstein denken, met zijn witte

haar en zijn grote, eveneens witte snor. Anton daarentegen lijkt meer op een zakenman, met zijn twee meter, zijn goeie pakken en zijn achterovergekamde donkere haar.

‘We moeten gewoon doorgaan met Haldol.’ Anton slaat het volgende dossier al open. ‘Volgende.’

‘Dat verdraagt hij niet.’ Ik neem een slok water. ‘Vanwege de sterke extrapiramidale bijwerkingen.’

Anton werpt me een grimmige blik toe. ‘Wat wilde je dan doen? Tricyclische antidepressiva? Dat kan echt niet meer.’

‘Heb je weleens gedacht aan Citalopram of Escitalopram?’ gooi ik mijn bevinding er meteen in. Bruintjes kijkt verbaasd.

‘Nee, in het geheel niet. Dat zou me ook sterk lijken. Even kijken...’ Hij bladert door een stapel papier. ‘Nogal ongevoon zou dat zijn.’

‘Het is onzin,’ roept Anton. ‘Dat heeft in dit geval geen enkele zin.’

‘Je hebt toch de laatste onderzoeksresultaten gelezen van het grote Berlijnonderzoek van vorig jaar?’ Ik probeer mijn triomfantelijke blik nog wat in te houden.

Anton schraapt langdurig zijn keel. ‘Inderdaad,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Dat is waar, maar...’

‘Citalopram geeft meer actiepotentialen, en aan het axonuiteinde van de zenuwcel wordt meer serotonine afgegeven, de synaptische spleet in. Daarom werkt het in dit geval.’ Niet voor niks in de koffiepauze geoefend, denk ik tevreden.

Anton grijnst. ‘Ik waardeer je spitsvondigheid, maar nu sla je echt de plank mis. Het gaat om een borderliner, *remember*.’

‘Daarom juist,’ zeg ik, blij met deze inkopper. Anton zwijgt minutenlang.

‘Heb je van wat je zegt eigenlijk een case?’

‘Ja,’ zeg ik zo zelfverzekerd mogelijk, maar *waar*? Koortsachtig bedenk ik me waar ik het gelezen heb. Waar blijft mijn flitsende neuron patroon als ik het hard nodig heb? Ik kom er niet op en de mondhoeken van Anton stijgen langzaam op. De ergernis vult mijn hersenpan zodat ik niet

goed meer kan nadenken.

‘Goed.’ Anton slaat zijn agenda al dicht. ‘Dat moge duidelijk zijn. We gaan op de oude voet verder zolang er geen argumenten zijn om het anders te doen. Eh, *onderbouwde* argumenten. Verder nog iemand?’

Al had ik nog wat, dan had ik nu niets meer gezegd. We werken de stapel dossiers verder door.

Na een uurtje lopen we de gang op.

‘Meisje, ik zou je studieboeken er nog maar eens op naslaan,’ zegt Anton. ‘Dat soort dingen zou toch in de *top* of je mooie *mind* moeten zitten.’

‘Mijn studieboeken zijn tenminste niet twintig jaar oud.’ Zo vinnig mogelijk klik ik met mijn hakken op het pas gedweilde zeil. ‘Ik lees er tenminste nog wat náást. Vakliteratuur. Ik kom er nog wel op terug. En ik ben geen meisje.’

Anton kucht. ‘Vergeet niet,’ zegt hij en ik hoor meteen dat zijn stem een octaaf gezakt is, ‘dat ik je leraar ben en jij mijn leerling.’

‘Ik noem het liever arts in opleiding,’ zeg ik.

‘Inderdaad,’ zegt Anton. ‘In *opleiding*. Bij mij. Dus.’

*

Pas na zessen verlaat ik het ziekenhuis door de grote draaideuren en adem de frisse lucht zo diep mogelijk in. Uit de fietsenstalling pak ik mijn fiets. Het is ruim een halfuur fietsen naar huis, en ik knap er zo enorm van op. Mp3-speler op. De wind neemt al mijn gedachten mee, mijn ergernissen en mijn vermoedigheid. Er zijn zat mensen die me voor gek verklaren om na zo’n lange dag te fietsen naar huis, maar ik zou niet anders willen. Nou zal het feit dat ik noch een auto noch een rijbewijs heb ook wel meespelen, vermoed ik. Dat neemt niet weg dat ik er geen moeite mee heb.

Als ik thuiskom ben ik de hele dag kwijt en zijn alle cellen

van mijn lichaam voorzien van frisse en verse zuurstof. Het is alleen jammer dat ik thuis vrijwel nooit aan een gedekte tafel kan ploffen, want hoewel Wout een grote schat is, is hij ook erg makkelijk. De oudpapierbak is meestal voor de helft gevuld met diepvriespizzadozen. Zelf kook ik graag, maar dan zitten we pas na negenen te eten en daar heb ik ook niet elke avond zin in.

Ik weet dat er nog ingevoren hartige taart is van een vorige keer dat ik gekookt heb. Die kunnen we wel opwarmen, bedenk ik me terwijl ik mijn fiets in de berging onder in de flat op slot zet. Want nu nog iets te koken, daar heb ik werkelijk geen zin in. Ik druk op de knop en wacht op de lift. Mijn maag borrelt zo dat ik zeker weet dat de jongen die naast me op de lift staat te wachten het ook hoort.

Nog zes verdiepingen, dan ben ik thuis.

Het enige waar ik zin in heb is een warm bad, een boekje met een slappe kافت en schuim tot aan mijn oren. Nou hebben we geen bad, maar o, wat zou ik er zin in hebben. Gelukkig hebben we wel rode wijn en chocoladepinda's.

Ik steek de sleutel van onze flat in het sleutelgat.

'Hé, lieverd.' Wout heeft het roodgeruite schort om en een pollepel achter zijn oor. Op dat moment herinner ik me dat Wout aan de telefoon iets had gezegd over *ovenshotel* en *zelf koken*.

In de keuken tref ik een volslagen chaos aan. Alles met een liggend oppervlak is bezet. Kommetjes, lege flessen, messen, kookboeken, uitgescheurde recepten, blikopeners. Op de grond liggen lege verpakkingen van mij onbekende ingrediënten en er staat een emmer in de hoek met donkergrijs water met stukjes erin en een dweil die zijn beste tijd gehad heeft. Wat er ook is gebeurd, hij heeft het in elk geval schoongemaakt. Alle zevenhonderd potjes kruiden die we in de loop van ons leven verzameld hebben op alle buitenlandse vakanties, staan door ons keukentje verspreid.

Ik moet zes keer slikken en op mijn wangen bijten om niet

te gaan krijsen. Gelukkig staat Wout nog niet in mijn gezichtsveld, dus het lukt me om mijn stralendste glimlach op te zetten voordat ik me omdraai.

‘Wat heb je gedaán?!’ vraag ik. De verbazing in mijn stem is niet gespeeld.

‘Goed, hè? Ik dacht, ik ga eens lekker koken voor mijn lieve meisje. Ik heb de héle dag in de keuken gestaan.’ Achter hem op het vuur kookt iets over. Hij draait zich om en draait het gas laag.

‘Het is... ongekend.’ Ik laat me op de keukenstoel zakken en kom terecht in een koekenpan met nog niet gestold vet.

‘O, sorry.’ Wout trekt de pan onder me vandaan.

‘Geeft niks.’

Nergens is meer plek om ’m neer te zetten en hij zet hem op de grond. Onze kat Jan begint er meteen aan te likken. Ik trek mijn broek uit, gooi ’m in de wasmand en trek mijn joggingbroek aan. ‘Je zou toch een ovenschotel maken?’

‘Dat was te makkelijk. Let maar op, dit vind je vast gewéldig.’ Wout kijkt zo trots dat ik niet anders kan dan glimlachen. Op Wouts gezicht verschijnt een zwoele glans. O nee, dat boek dat ik uit de universiteitsbieb had meegenomen en vanavond had willen lezen, kan ik dus ook wel vergeten.

Niet klagen, Kat, spreek ik mezelf toe. Die jongen heeft enorm zijn best voor je gedaan en het is lang geleden dat hij dat deed, als ik me al kan herinneren dat hij dit ooit gedaan heeft, dus geniet er maar van. Dit is toch wat je wilde? Waar je al die gesprekken over hebt gehad? Dat hij wat meer zijn best zou doen en meer betrokken zou zijn? Ook eens een keer zou koken? Koken in een andere betekenis dan ‘eten opwarmen’. Wees voorzichtig met wat je wenst, je zou het kunnen krijgen.

Ik pak de wijnfles die op tafel staat. Leeg.

Achter in de kast staat er nog een. Dacht ik. Maar nee.

‘Is er geen wijn meer?’

‘Zit allemaal in de pan.’ Wout kijkt er zo onthutst bij dat ik

bijna in de lach schiet. *Bijna.*

Geen wijn. Hoe kom ik de avond door?

Wout zet alle spullen die op de keukentafel staan op het aanrecht en op de grond en in de vensterbank. Dan doet hij het tl-licht uit en steekt hij twee kaarsen aan en vult onze glazen met een raar likeurtje dat een paar jaar geleden in mijn kerstpakket zat.

Hij houdt zijn glas omhoog en kijkt me aan. ‘Op ons, schattepetatje,’ zegt hij. We toosten en ik neem een slok van het vloeibare mierzoete snoepgoed. Het smaakt als de inhoud van een kersenbonbon en het is vast over de datum. Achter hem begint er iets vervaarlijk te spetteren.

‘O wacht, ik moet nog even roeren.’ Wout springt op en krast met een vork in mijn mooie antiaanbakpan.

Ik kijk naar zijn rug terwijl hij in de pan roert en af en toe kracht zet om iets wat aan de bodem vastgebrand zit los te pikken.

Hij is lief. Zijn blonde, warrige haar en zijn smalle rug, zijn dunne armen. ’t Is gewoon wel erg lief dat hij nu zo zijn best voor me doet. Dat deed hij alleen toen we elkaar net kenden, nu al zo’n acht jaar geleden. Ik neem nog een slok van het spul.

We zijn tegelijk begonnen met studeren, en al heel snel sloeg de vonk over. We waren meteen en totaal verliefd en hadden alleen oog voor elkaar. En waar ik studeerde, geen college oversloeg en vrijwel alles op tijd en ruim voldoende haalde, sliep hij gaten in de dag en speelde een beetje gitaar in vage bandjes. Toen vond ik dat schattig. Ik studeerde cum laude af en kreeg meteen een baan op de plek waar ik eerder stage gelopen had. Daar wilden ze me graag hebben en ver voor mijn afstuderen had ik het arbeidscontract al binnen.

Wout daarentegen was toen nog niet eens door zijn derde jaar heen. En nu hikt hij al een paar jaar tegen zijn scriptie aan. We leven nog altijd in het tweekamerappartement dat voor studenten bedoeld is. De huur is niet erg hoog en dus op

te brengen door mij alleen. Wout werkt een beetje bij in de bediening bij een restaurantje in de binnenstad, maar dat levert niet zoveel op. We leven op zestig vierkante meter, een woonkamer met een keukentje en een slaapkamer waar twee matrassen op de grond liggen. Als je dat al acht jaar volhoudt moet de liefde wel erg groot zijn. Toch?

‘Klaar!’

Hij zet een pan met aan macaroni verwante vormpjes op tafel en een saus die het midden houdt tussen behangerslijm en konijnenvoer-in-wijn-saus.

‘Hoe is het gegaan met je scriptie? Ben je nog opgeschoten?’ Nog voor de vraag helemaal uit mijn mond is heb ik al spijt. Door de manier waarop Wout naar me lacht weet ik genoeg. Hoe kan ik dit ogenblik nu weer zo verpesten?

Hij heeft er niets aan gedaan. Ik vraag niet verder, want ik weet dat het geen zin heeft. Hij is geïrriteerd door mijn controledwang zoals hij dat noemt en ik ben geïrriteerd door zijn eindeloos uitstelgedrag. Ik moet het ook gewoon niet meer vragen.

‘Waar komt dit recept vandaan?’ vraag ik dan om het heikele punt weer onder water te duwen.

‘Ergens op internet. Ik had zo’n zin om een keertje uitgebreid voor je te koken. Ik moest de hele stad door om alle ingrediënten te kopen.’ Ik begrijp dat ik hier met een compliment op moet reageren, wat ik dan ook maar doe.

Ik neem een hap van de korrels die op mijn bord liggen.

‘Heerlijk,’ zeg ik. Dat heeft hij verdiend. Met tranen in mijn ogen slik ik de smurrie door. Het lijkt nog het meest op uitgedroogd roggebrood met azijn.

‘Dank je.’ Hij kijkt zo trots dat ik alleen daarom al zeg: ‘Echt lekker, ik heb nog nooit zoiets geproefd.’

Hij knikt. Zwijgend eten we verder.

Ik spuit er zoveel ketchup bij dat ik me afvraag of er genoeg is om alles weg te werken.

Wout houdt een volle vork voor zijn gezicht en staart

ernaar. Dan kijkt hij me aan.

‘t Is niks, hè?’

Ik schiet in de lach.

‘Laat ik het zo zeggen, ik proef dat je héél erg je best hebt gedaan en dat waardeer ik enorm.’

Wouts pretlichtjes worden spotlampen.

‘Weg ermee!’ roept hij. We schuiven alles in de vuilnis-emmer en daarna belt Wout de pizzeria en bestelt twee quattro’s. En een fles lambrusco. Binnen een halfuur zitten we aan dezelfde tafel te eten alsof we in geen weken een goeie maaltijd hebben gehad.

‘Ik ruim morgen alles wel op,’ zegt Wout. Hij schenkt me het laatste drupje wijn in m’n glas. We toosten. Hij kijkt me aan en er verandert iets in zijn blik. Zijn knie raakt de mijne en hij legt zijn hand in mijn nek en kriebelt zachtjes over de korte haartjes.

Hij weet dat ik daar niet tegen kan.

Ik word er gek van.

Het voordeel van klein wonen is dat je zó in bed ligt. Twee stappen en we zijn er. De kat wil mee, maar die schuiven we naar de woonkamer.

Als we gaan slapen kruipt hij tegen mijn rug aan. Lepeltje-lepeltje liggen we, zijn arm over me heen en ik hoor aan zijn ademhaling dat hij in slaap is gevallen. Zacht aai ik de rug van zijn hand. Ondanks de lambrusco en de liefde kan ik niet meteen slapen. Wat ik raar vind. Ik heb een heel goede dag gehad op m’n werk, behalve dan dat ik me nog steeds niet kan herinneren waar ik gelezen heb wat mijn gelijk bevestigt in dat akkefietje met Anton. Daar kom ik morgen wel op.

En dan Wout die zo vreselijk zijn best heeft gedaan. Misschien wel een beetje té. Iets knaagt er aan het mooie plaatje van de dag van vandaag. Hoewel ik ervan genoten heb en het erg lief vond, is het wel erg on-Wout. Bewolkte gedachten dring ik weg en ik val in een onrustige slaap.